

Η ομιλία του Δ. Κουτσούμπα στην ημερίδα με θέμα: «Οι εξελίξεις στα ΤΕΙ, οι θέσεις του ΚΚΕ» (VIDEO - ΦΩΤΟ)

Δημοσίευση: Τετ, 29/04/2015 - 19:27

Τελευταία Ενημέρωση: Τετ, 29/04/2015 - 22:45

Ημερίδα με θέμα «Οι εξελίξεις στα ΤΕΙ, οι θέσεις του ΚΚΕ», διοργάνωσαν το Τμήμα Παιδείας και Έρευνας της ΚΕ του ΚΚΕ και ο Τομέας ΑΕΙ - ΤΕΙ - Έρευνας της ΚΟΑ του ΚΚΕ, στο ΤΕΙ Αθήνας την Τετάρτη 29 Απριλίου. Στην ημερίδα παραβρέθηκε και μίλησε ο ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ Δημήτρης Κουτσούμπα. Το άνοιγμα της ημερίδας έκανε η Κέλλυ Παπαϊωάννου, μέλος του Τμήματος Παιδείας και Έρευνας της ΚΕ του ΚΚΕ. Σύντομο χαιρετισμό στην ημερίδα απηύθυνε ο πρόεδρος του ΤΕΙ Μιχ. Μπρατάκος, ο οποίος αναφέρθηκε μεταξύ άλλων στα προβλήματα υποχρηματοδότησης των ιδρυμάτων. Νωρίτερα, είχε πραγματοποιηθεί συνάντηση του Δ. Κουτσούμπα με τον πρόεδρο του ΤΕΙ. Στην ομιλία του ο Δ. Κουτσούμπα είπε τα εξής: «Αγαπητοί φίλοι και φίλες Ως Κόμμα, θεωρούμε ότι έχουμε ιδιαίτερη ευθύνη για τον χώρο των Τεχνολογικών Ιδρυμάτων, καθώς εδώ συγκεντρώνεται ένα κομμάτι της σπουδάζουσας νεολαίας που κατ' εξοχήν προέρχεται από τα λαϊκά στρώματα, είναι πολλοί οι σπουδαστές που ταυτόχρονα εργάζονται. Δίνουμε προτεραιότητα λοιπόν στην παρέμβασή μας στα ΤΕΙ, όπως άλλωστε έχουμε διατυπώσει σε παλιότερες καμπάνιες ειδικά για τον χώρο αυτό, αλλά και στις πρόσφατες πρωτοβουλίες και διαδικασίες του Κόμματος, στην Πανελλαδική Συνδιάσκεψη που πραγματοποιήσαμε για τη νεολαία τον Δεκέμβριο του 2013, στο 11ο Συνέδριο που πραγματοποίησε η Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας τον Δεκέμβριο του 2014. Η αναγκαιότητα της σημερινής ημερίδας πηγάζει από τη συναίσθηση αυτής της ιδιαίτερης ευθύνης, και έρχεται να συνοψίσει και μια πείρα του Κόμματος και της ΚΝΕ, που προέκυψε βέβαια μέσα από τις επεξεργασίες και τα ντοκουμέντα του Κόμματος, αλλά και από τη συστηματική παρακολούθηση των εξελίξεων, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια στα ΤΕΙ. Οποσδήποτε σήμερα, η παρέμβαση αυτή έχει μια ιδιαίτερη σημασία, αφού γίνεται στο φόντο της κυβερνητικής αλλαγής που έγινε πριν 3 μήνες, όπου τη συγκυβέρνηση ΝΔ - ΠΑΣΟΚ διαδέχτηκε μια άλλη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, που τόσο προεκλογικά, όσο και μετεκλογικά το πρώτο διάστημα, σκόρπισε ελπίδες και προσδοκίες σε μεγάλα τμήματα του λαού και της νεολαίας, που αν και δεν είχαν ρεαλιστική βάση, στηρίζονταν όμως σε 5 χρόνια μνημονιακών πολιτικών, που έφεραν σκληρά μέτρα για τον λαό. Όμως βλέπουμε ότι κάθε μέρα και ώρα που περνά, αποκαλύπτεται όλο και περισσότερο το πραγματικό πρόσωπο των κυβερνήσεων. Όσο κι αν είναι ακόμα λίγος ο χρόνος, δεν μπορούμε να μην επισημάνουμε ότι πριν λίγους μήνες αυτοί οι ίδιοι οι κυβερνήτες, δήλωναν έτοιμοι να σκίσουν τα μνημόνια που υπέγραψαν οι κυβερνήσεις των μερκελιστών, όπως τους αποκαλούσαν, δήλωναν ότι θα βαράνε τα νταούλια και θα χορεύουν οι αγορές. Σήμερα προβάλλουν στον λαό τα ίδια κινδυνολογικά, κάλπικα διλήμματα των προηγούμενων κυβερνήσεων, για να σκύψει το κεφάλι και να αποδεχτεί να συνεχιστεί τα επόμενα χρόνια το πρόγραμμα αντιλαϊκών μέτρων. Προβάλλουν την αποδοχή των αντιλαϊκών κατευθύνσεων που εφαρμόζονται σε όλα τα κράτη - μέλη της ΕΕ, ως σκληρή διαπραγμάτευση για να επιτευχθεί «αμοιβαία επωφελής συμφωνία», ώστε να αποφευχθεί η κρατική χρεοκοπία, η πιστωτική ασφυξία και η έξοδος από την Ευρωζώνη. Η δήθεν περήφανη πατριωτική διαπραγμάτευσή τους, αφορά στους όρους σφαγής του λαού, για να διασφαλιστεί μεγαλύτερη κοινοτική χρηματοδότηση των εγχώριων μονοπωλιακών ομίλων. Οι «επικοδομητικές συγκλίσεις» με την ΕΕ και το ΔΝΤ, καταλήγουν στον γνωστό δρόμο των αναδιρθρώσεων που κατεδαφίζουν το εισόδημα και τα δικαιώματα του λαού, για να δοθεί ώθηση στην καπιταλιστική ανάπτυξη. Αποδέχονται τις ιδιωτικοποιήσεις, που τις βαφτίζουν αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας με ικανοποιητικό τίμημα. Αποδέχονται να κοπούν τα δικαιώματα των λεγόμενων πρόωρων συνταξιοδοτήσεων, επιδεινώνοντας τη θέση εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων, και ετοιμάζουν νέες συγχωνεύσεις ασφαλιστικών οργανισμών, που θα συμπίεσουν προς

τα κάτω τα δικαιώματα. Ουσιαστικά, δεσμεύονται ότι οι εργαζόμενοι της χώρας μας δεν πρόκειται να ανακτήσουν τις μεγάλες απώλειες που είχαν την περίοδο της κρίσης. Ακόμα και τις στοιχειώδεις προεκλογικές εξαγγελίες τους για τον κατώτατο μισθό, την αύξηση του αφορολόγητου, τις κυριακάτικες αργίες, τη φορολογία των πολυεθνικών, τις μετέθεσαν στο απώτερο, αόριστο μέλλον. Την ίδια στιγμή έχουν γίνει πρόθυμοι σημαιοφόροι των ΗΠΑ και του Ισραήλ, σε όλα τα επικίνδυνα ιμπεριαλιστικά σχέδιά τους στη Μέση Ανατολή, στα Βαλκάνια, στην Ευρασία, εμφανίζοντάς τους ως συμμάχους του ελληνικού λαού στις υποτιθέμενες πατριωτικές διαπραγματεύσεις τους. Τα γεγονότα όμως μιλούν από μόνα τους, και αποκαλύπτουν τους ψεύτικους φίλους του λαού. Ακόμα να ενημερώσουν τη Βουλή και τον λαό για τις συζητήσεις που έχει η κυβέρνηση με τους ατλαντικούς φίλους της, για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις, το Κυπριακό, τα νέα μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης με την ΠΓΔΜ, και τις σχέσεις με τη Ρωσία. Προβάλλουν ως ριζική δήθεν διαφορά τους με την προηγούμενη κυβέρνηση της ΝΔ, την αντιυφεσιακή κατεύθυνση των μέτρων που και αποδέχονται και εφαρμόζουν. Η απλή αλήθεια είναι ότι όλες οι αστικές κυβερνήσεις υπηρετούν τον στόχο της καπιταλιστικής ανάπτυξης και κερδοφορίας. Η ζωή έδειξε ότι ακόμα και για τις διαφορές που αφορούν τους τρόπους, τις μορφές, τα μίγματα, η υλοποίησή τους εξαρτάται από πλήθος παραγόντων, όπως τις ανάγκες που έχει συνολικά η ΕΕ, ο συσχετισμός σε αυτήν, τι θέλουν οι ΗΠΑ, κλπ. Όπως για παράδειγμα, αν θα προηγηθούν τα μέτρα σταθεροποίησης της οικονομίας ή τα λεγόμενα αναπτυξιακά, αν θα χαλαρώσει και πόσο, η περιοριστική δημοσιονομική πολιτική. Όμως για τον λαό η μόνη διαφορά αφορά τους τρόπους, τις μέθοδους, τον χρόνο και την έκταση της σφαγής των δικαιωμάτων του. Ο στόχος της καπιταλιστικής ανάπτυξης, ως έξοδος από την κρίση, όχι μόνο δεν συμβαδίζει με τη λαϊκή ευημερία, αλλά οδηγεί μόνο σε συνεχείς θυσίες την εργατική τάξη, τον λαό. Απαιτεί όλο και περισσότερο πιο φθηνή εργατική δύναμη, αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης, νέα πεδία για την κερδοφορία του κεφαλαίου σε βάρος του λαού μας. Φίλες και φίλοι! Ως Κόμμα, έχουμε συχνά επισκεφτεί Τμήματα ΤΕΙ, τόσο στα κεντρικά Ιδρύματα όσο και στην περιφέρεια, και είμαστε γνώστες της τραγικής κατάστασης. Οροφές που στάζουν, αποχετευτικά συστήματα βουλωμένα, αίθουσες παγωμένες. Με αυτές τις συνθήκες η ίδια η διαδικασία του μαθήματος υποβαθμίζεται, ο σπουδαστής, όσο ζήλο και να έχει για να μάθει και να είναι συνεπής στις απαιτήσεις των σπουδών του, αδυνατεί να παρακολουθήσει. Αυτά τα προβλήματα δεν λύνονται με «κούφιες υποσχέσεις», ούτε αρκεί κανείς να τα διαπιστώνει και να δυσανασχετεί με την αναμφίβολα τραγική κατάσταση. Αν δεν δοθεί γενναία χρηματοδότηση από τον κρατικό προϋπολογισμό, τα ΤΕΙ, ακόμα και χωρίς επιπλέον νομοθετικές ρυθμίσεις και σχέδια Αθηνά, θα υποβαθμίζονται συνεχώς, θα φτωχαίνει η ίδια η διαδικασία και το περιεχόμενο των σπουδών. Απέναντι σε αυτήν την κατάσταση, ακούμε συχνά σπουδαστές να λένε: προκειμένου να μην μπορώ να παρακολουθήσω μάθημα, είναι κακό να έρθει η επιχείρηση και να χρηματοδοτήσει την έδρα ή το σύγγραμμα; Και άλλοι πάλι, αποθαρρυσμένοι από τις συνθήκες, βιάζονται να τελειώσουν τις σπουδές για να φύγουν έξω, όσοι βέβαια έχουν ή μπορούν να εξασφαλίσουν με κάποιους όρους, τα απαραίτητα οικονομικά μέσα. Σήμερα δε, έχει δοθεί και το τυράκι στη φάκα, η δυνατότητα δηλαδή στα ΤΕΙ να οργανώνουν αυτόνομα μεταπτυχιακά προγράμματα (με δίδακτρα βέβαια όλα, γιατί πρέπει να διασφαλίζουν τη βιωσιμότητά τους κατά τον νόμο). Γεγονός που για κάποιους σπουδαστές φαντάζει ως προσωρινή λύση, παράταση του χρόνου σπουδών προτού βγουν στον εφιάλητη της ανεργίας. Το ΚΚΕ έχει εδώ και καιρό αναδείξει ότι η επικέντρωση της εκπαίδευσης κατά κύριο λόγο στις «δεξιότητες», δείχνει τη φτώχεια, την αντιδραστική στροφή που σηματοδοτεί η στρατηγική της διά βίου μάθησης. Γιατί οι δεξιότητες δεν είναι ολοκληρωμένη επαγγελματική εκπαίδευση. Επιλέγονται γιατί δίνονται γρήγορα, χωρίς πολύ κόστος, ευκαιριακά, χωρίς την ευθύνη του κράτους. Είναι η απάντηση του κεφαλαίου για τις ανάγκες του κερδοφορίας του, το επιτρέπει η ίδια η ανάπτυξη της τεχνικής, η γρήγορη ενσωμάτωσή της στην παραγωγή. Όταν ο στόχος είναι κυρίως οι δεξιότητες, δηλαδή τα πιο εφήμερα στοιχεία της ανθρώπινης γνώσης, τότε είναι φυσικό επακόλουθο αυτές να απαξιώνονται και γρήγορα, συμπαρασύροντας στην απαξίωση τους κατόχους της εργατικής δύναμης. Ωστόσο, αν αναρωτηθούμε: Είναι μήπως υπερβολική απαίτηση σήμερα για έναν νέο να θέλει να παίρνει ολοκληρωμένη επιστημονική γνώση, είναι μήπως αναντίστοιχο των δυνατοτήτων της εποχής, της εξέλιξης των παραγωγικών μέσων και των ίδιων των επιστημονικών αντικειμένων; Μήπως οι πραγματικές

σύγχρονες λαϊκές ανάγκες δεν απαιτούν ολοένα και πιο εξειδικευμένη εργασία, που θα προσφέρεται ωστόσο με άξονα αυτές τις ανάγκες και όχι το κέρδος μιας χούφτας καπιταλιστών; Η αποστέωση των Τεχνολογικών Ιδρυμάτων από πλευρές της επιστημονικής γνώσης, είτε σε κάποια Τμήματα αφορά στη θεωρία (π.χ. Νοσηλευτική) είτε σε άλλα την εφαρμογή (π.χ. Γραφιστική), έχει να κάνει με το γεγονός ότι το αστικό κράτος δεν είναι διατεθειμένο να ξοδέψει ούτε ένα ευρώ για να σπουδάσουν οι νέοι με όλες τις προϋποθέσεις της επιστήμης τους. Αντίθετα, σήμερα που υπάρχει πληθώρα άνεργων επιστημόνων, η τάση είναι να φτηναίνει ολοένα και περισσότερο και η υψηλά ειδικευμένη εργατική δύναμη. Έτσι το κεφάλαιο έχει να επιλέξει από μια μεγάλη γκάμα αποφοίτων, που άλλους -τους περισσότερους- τους εκπαιδεύει για να εναλλάσσουν 7 και 8 δουλειές στη ζωή τους, και μια μικρή μερίδα για να γίνουν στελέχη της καπιταλιστικής παραγωγής. Κι ίσως, θα πει κάποιος, να σταθεί κανείς τυχερός. Να ακολουθήσει τον δρόμο της ατομικής -σκληρής τις περισσότερες φορές- προσπάθειας, και να τα καταφέρει. Αλλά η αδήριτη πραγματικότητα είναι ότι τα καταφέρνουν όλο και λιγότεροι, όλο περισσότερο τα παιδιά εκείνα που ανήκουν στα ανώτερα κοινωνικά στρώματα, τα παιδιά της αστικής τάξης. Αντίθετα, για τα παιδιά της λαϊκής οικογένειας στενεύουν τα περιθώρια, οι σπουδές γίνονται πανάκριβες και απαγορευτικές ορισμένες φορές, ο ατομικός δρόμος λοιπόν για αυτά τα παιδιά, για εσάς, δεν είναι λύση. Επιπλέον, αυτός ο δρόμος έχει και άλλο κόστος, αποτελεί έκπτωση από τον κοινωνικό ρόλο που θα έπρεπε να επιτελεί η ίδια η επιστήμη που σπουδάζετε, και που ο πραγματικός της ρόλος, ως μέσο για την καλύτερευση των όρων ζωής του λαού, δεν χωράει ούτε στις στενωπούς του καπιταλιστικού κέρδους, ούτε σε ατομικά, μοναχικά μονοπάτια. Το ΚΚΕ έχει συχνά αναδείξει, ρίχνει μεγάλο βάρος σε αυτό που αποκαλούμε «ρόλο του επιστήμονα», τόσο στα πλαίσια της σημερινής εκμεταλλευτικής κοινωνίας που πρέπει να ανατραπεί, όσο και στα πλαίσια της νέας κοινωνίας που θέλουμε να χτίσουμε. Στο παραπάνω πλαίσιο, αντιλαμβανόμαστε την αγωνία του νέου σήμερα αφενός να σπουδάσει, αφετέρου να επιθυμεί να συνεχίσει τις σπουδές του ακόμα και εκτός συνόρων, αναζητώντας μια καλύτερη τύχη, μια δουλειά πάνω στο αντικείμενο που σπουδάζει και αγαπά. Πολλή συζήτηση γίνεται επιπλέον για το αποκαλούμενο ως φαινόμενο «braindrain», τη «διαρροή εγκεφάλων», τη φυγή δηλαδή νέων επιστημόνων στο εξωτερικό, είτε για να συνεχίσουν τις σπουδές τους σε ανώτερο επίπεδο, είτε για να δουλέψουν στο αντικείμενό τους με αξιώσεις. Τα κροκοδείλια δάκρυα που χύνει όλο το αστικό σύστημα για τη φυγή αυτή δεν πείθουν, αφού την ίδια στιγμή τα ευρωενωσιακά επιτελεία έχουν αναγάγει σε πρωτεύοντα στόχο την αύξηση της κινητικότητας των σπουδαστών, νέων επιστημόνων και ερευνητών. Είναι μάλιστα παγερά ειλικρινείς όταν λένε ότι η κινητικότητα είναι όρος για να αυξηθεί η ανταγωνιστικότητα της Ευρωπαϊκής Ένωσης απέναντι σε άλλα, ανερχόμενα κυρίως, καπιταλιστικά κράτη, ότι είναι δηλαδή απαιτητή η μεγαλύτερη διεθνοποίηση στην ουσία τού κεφαλαίου, η συγκέντρωση ενός υψηλά ειδικευμένου και προσοντούχου δυναμικού στα μεγάλα ιμπεριαλιστικά κέντρα, για την καλύτερη αξιοποίησή του με τα στάνταρντς των μονοπωλίων. Ο ίδιος ο επιστήμονας πρέπει να αναρωτηθεί, γιατί στον 21ο αιώνα με τη δεδομένη εξέλιξη της επιστήμης και των παραγωγικών μέσων, να πρέπει να ξενιτευτεί για να αναζητήσει καλύτερη εργασιακή τύχη ή ανώτερες σπουδές. Ποια ανάγκη υπηρετεί αυτή η φυγή, την ίδια στιγμή που οι τεράστιες δυνατότητες της Ελλάδας, ο φυσικός πλούτος και τα μέσα παραγωγής της, παραμένουν αναξιοποίητα, την ίδια στιγμή δηλαδή που τεράστιες παραγωγικές δυνάμεις σπαταλούνται ή καταστρέφονται, ενώ ταυτόχρονα δεν πληρούνται ακόμα και οι βασικές ανάγκες για μεγάλο μέρος του πληθυσμού; Διάφορα Τμήματα των Τεχνολογικών Ιδρυμάτων, τελευταία προχωρούν σε αλλαγές στα προγράμματα σπουδών, υποστηρίζοντας ότι έτσι θα συνδεθούν καλύτερα με τα δεδομένα της αγοράς, θα εξασφαλίσουν καλύτερες προοπτικές για τους αποφοίτους τους. Η έμφαση στην εφαρμογή, στην αποκαλούμενη «εφαρμοσμένη γνώση και έρευνα», προβάλλεται ως πανάκεια που μπορεί να θεραπεύσει όλα τα ζωτικά προβλήματα των ΤΕΙ, και κυρίως τη μεγάλη ανεργία που μαστίζει σήμερα τους αποφοίτους τους. Το Κόμμα μας απέναντι σε αυτή τη λογική έχει δύο σοβαρές ενστάσεις. Η μία απορρέει από την αντικειμενική φύση και την εξέλιξη της επιστημονικής γνώσης. Στην πορεία, ολοένα και περισσότερο, η επιστήμη και η έρευνα δεν μπορούν να διαχωριστούν σε θεωρία και εφαρμογή, σε βασική και εφαρμοσμένη. Όσο πιο σύνθετη γίνεται η επιστημονική γνώση σε ένα αντικείμενο, όσο συσσωρεύεται πείρα και διαπιστώνεται, είτε μέσα από την πιο αφηρημένη θεωρητική γενίκευση και σκέψη είτε μέσα από το πείραμα, η ορθότητα των γνώσεων, τόσο πιο

αδιαχώριστη είναι η θεωρία από την εφαρμογή της. Είναι απαίτηση όμως της αγοράς, των πολυεθνικών, που θέλουν ένα μεγάλο κομμάτι αποφοίτων να είναι χειριστές της νέας τεχνολογίας και όχι γνώστες της. Να νιώθουν ανίκανοι να κατανοήσουν βαθύτερα την επιστήμη που είναι ενσωματωμένη στα μέσα παραγωγής, να νιώθουν υποτιμημένοι και μειονεκτικά απέναντι σ' αυτούς που ξέρουν τα μυστικά της, για να μπορούν εύκολα να τους εξουσιάζουν. Το δεύτερο ζήτημα έχει να κάνει με την ίδια τη φύση της ανεργίας. Το πρόβλημα της ανεργίας, στην προκειμένη περίπτωση των αποφοίτων των ΤΕΙ, αναδεικνύεται ότι είναι πρόβλημα που σχετίζεται με τον χαρακτήρα, δηλαδή το κίνητρο και τους νόμους της καπιταλιστικής παραγωγής. Σήμερα, μετά την καπιταλιστική κρίση και στη φάση της δύσκολης για το κεφάλαιο προσπάθειας ανάκαμψης, αναδεικνύεται περίτρανα ότι η ίδια η καπιταλιστική παραγωγή, οι κύκλοι της κρίσης και η αναρχία της, το μαράζωμα κλάδων, απαξιώνουν σταθερά επιστημονικά αντικείμενα και αποφοίτους. Τα παραδείγματα τα γνωρίζετε καλύτερα. Πού θα δουλέψει ο δομικός, όσα πιστοποιητικά κι αν πληρώσει, όταν η κατασκευή έχει φτάσει στα επίπεδα της δεκαετίας του '30; Και πόσα άλλα πιστοποιητικά θα πρέπει να μαζέψει ακόμα, μετά το πτυχίο, για να είναι δήθεν ανταγωνιστικός για τις μεγάλες κατασκευαστικές εταιρείες; Οι απόφοιτοι της Σχολής Διοίκησης και Οικονομίας ήδη αντιμετωπίζουν μεγάλα προβλήματα ανεργίας, αφού μέσα στην κρίση έκλεισαν μια σειρά εργοστάσια, επιχειρήσεις, επιταχύνθηκε το μαράζωμα μιας σειράς κλάδων, όπως η κλωστοϋφαντουργία, ο ιματισμός. Όταν τα μικρά γραφεία τα τρώνε οι φόροι και οι μεγάλες λογιστικές εταιρείες - θυγατρικές των τραπεζών, τότε η άδεια επαγγέλματος και τα σεμινάρια, είναι φύκια για μεταξωτές κορδέλες. Τη στιγμή που οι νέοι λογιστές είναι με «μπλοκάκια», κυνηγούν τις πιστοποιήσεις, δουλεύουν όπου βρουν για να πληρώνουν χρυσάφι την ασφάλιση. Φίλες και φίλοι Μπαίνει συχνά το ερώτημα, από καλοπροαίρετους και μη: «Ήταν μήπως "άτολμη" η ανωτατοποίηση των ΤΕΙ»; «Έπρεπε να προχωρήσει πιο αποφασιστικά ο νόμος, έπρεπε να αποσαφηνίσει μήπως περισσότερο τον τεχνολογικό χαρακτήρα των ΤΕΙ, παγιώνοντας τους ξεχωριστούς ρόλους»; «Μήπως η ανασυγκρότηση και το "συμμάζεμα" των ΤΕΙ είναι η λύση στα προβλήματά τους»; «Τι πρέπει να γίνει σήμερα με τα ΤΕΙ και ποιος πρέπει να είναι ο χαρακτήρας τους»; Κατά τη γνώμη μας, ο λόγος που οι σχεδιασμοί της αστικής τάξης και των κυβερνήσεων της για τη μετεξέλιξη των ΤΕΙ δεν προχώρησαν, όσο θα ήθελαν μέχρι σήμερα, έχει να κάνει με δυσκολίες, αντιφάσεις, καθυστερήσεις που συναντούν οι ίδιοι αντικειμενικά στο προχώρημα της πολιτικής τους. Μέσα στις συνθήκες του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, η έτσι κι αλλιώς αντικειμενική σύνδεση επιστημονικής γνώσης και πρακτικής εφαρμογής της, γίνεται αγωγός γενίκευσης χειρότερων όρων εργασίας. Ταυτόχρονα, ακόμα και η ίδια η σύνδεση δεν γίνεται ολοκληρωμένα, αφού η πρακτική εφαρμογή δεν αντιμετωπίζεται ως αναγκαίο μέρος της εκπαιδευτικής διαδικασίας, της σύνδεσης θεωρίας - πράξης, αλλά ως ευκαιρία φθηνής εργασίας. Αν και η τάση είναι τα ίδια τα Ιδρύματα να συνδιοργανώνουν προγράμματα σπουδών που απονέμουν πτυχία διαφόρων κατηγοριών και ταχυτήτων, αξιοποιώντας τις υπάρχουσες υποδομές και το προσωπικό τους. Υπάρχει έτσι μια βάση, επιστημονική, υλικοτεχνική, πάνω στην οποία μπορούν να πατήσουν διάφορες εταιρείες πιστοποίησης και λοιποί ιδιωτικοί φορείς, οι οποίοι θα αναλάβουν να καταρτίσουν και να επιλέξουν κατηγορίες αποφοίτων και εργαζομένων για λογαριασμό της αγοράς. Αυτή η εξέλιξη αντικειμενικά αλλοιώνει τον χαρακτήρα των ΤΕΙ, που φαίνεται ότι θα αναλάβουν αναβαθμισμένο ρόλο στη συγκρότηση και παροχή τέτοιων προγραμμάτων κατάρτισης, στη βαθύτερη διασύνδεση των Ιδρυμάτων με τις μεγάλες επιχειρήσεις. Ο άξονας της επιχειρηματικότητας, που αποτελεί την πεμπτούσια της καπιταλιστικής στρατηγικής και στην Ανώτατη Εκπαίδευση, έχει διαπεράσει άλλωστε τόσο τη λειτουργία όσο και το περιεχόμενο σπουδών των Τεχνολογικών και Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων. Δίπλα σε κάθε ενότητα μαθημάτων, στη Νοσηλευτική για παράδειγμα, μπαίνει και ένας νέος τίτλος για την επιχειρηματική δράση και την ανταποδοτικότητα των μονάδων Υγείας και των νοσοκομείων, που σημαίνει ότι οι νέοι εκπαιδύονται να θεωρούν αυτονόητη και θετική την εμπορευματοποίηση της Υγείας, πολύ περισσότερο να αναλάβουν και ρόλο στη διοίκηση και στην επιχειρηματική λειτουργία της, ως επιστήμονες αύριο. Στους χώρους των Πανεπιστημίων και των ΤΕΙ διοργανώνονται συχνά πυκνά ημερίδες επιχειρηματικότητας όπου φιγουράρουν μεγάλες επιχειρήσεις και μονοπωλιακοί όμιλοι, «ψαρεύοντας» στην ουσία μυαλά, αλλά κυρίως ωραιοποιώντας την αντίληψη που λέει: «Δέχομαι να δουλεύω με όποιους όρους για το καλό της επιχείρησης, δεν

απεργώ, δεν διεκδικώ, δεν γράφομαι στο σωματείο». Φυσικά, η υποβάθμιση των ΤΕΙ έχει να κάνει με την τραγική έλλειψη χρηματοδότησης, ειδικά τα τελευταία χρόνια, την αποψίλωση των Τεχνολογικών Ιδρυμάτων από το εκπαιδευτικό και λοιπό προσωπικό τους. Τα ΤΕΙ λειτουργούσαν σε μεγάλο βαθμό με έκτακτο προσωπικό, που σε μερικές περιπτώσεις έφτανε το 80% του συνολικού εκπαιδευτικού προσωπικού. Παρά τις αξιόπαινες προσπάθειες των έκτακτων διδασκόντων, η διδασκαλία με αυτούς τους όρους είναι πολύ δύσκολη, δεν μπορεί αντικειμενικά να είναι αποδοτική. Οι περικοπές του έκτακτου προσωπικού επέτειναν ακόμα περισσότερο τη δυσχερή κατάσταση, στοιβάζοντας στην ουσία σπουδαστές μέσα σε μικρά αμφιθέατρα και εργαστήρια, καταργώντας μαθήματα από το πρόγραμμα σπουδών, συγχωνεύοντας θεωρητικά και εργαστηριακά μαθήματα. Όλα τα παραπάνω συνιστούν την ουσιαστική υποβάθμιση των ΤΕΙ, που μαζί με το κούρεμα των αποθεματικών των ταμείων τους, πάνω από 100 εκατομμύρια ευρώ και τα υπέρογκα ποσά που χρωστούν για ΔΕΗ, πετρέλαιο, νερό, τηλέφωνο κλπ, στραγγαλίζουν οικονομικά τα Ιδρύματα καθιστώντας ανέφικτη τη λειτουργία τους. Μέσα εδώ εντάσσεται και η πρόσφατη ΠΝΠ, που μέσα από τον εσωτερικό δανεισμό βάζει χέρι σε λεφτά του λαού, όπως είναι τα λεφτά του ΟΑΕΔ, των Δήμων, των νοσοκομείων, των πανεπιστημίων και ΤΕΙ. Ουσιαστικά οδηγούν σε οικονομική ασφυξία, σε κλείσιμο, τα πανεπιστήμια και ΤΕΙ, έχοντας μειώσει στο 70% τη χρηματοδότηση. Παίρνουν τώρα και τα διαθέσιμα, και στραγγίζουν άμεσα τα όποια υπολείμματα μέριμνας σε σίτιση, στέγαση, λειτουργικά, αφού απέρριψαν μέχρι και την τροπολογία που καταθέσαμε στο νομοσχέδιο για τις 100 δόσεις στη Βουλή, για παραγραφή χρεών των σχολείων και των πανεπιστημίων και ΤΕΙ, προς τη ΔΕΗ. Φίλες και φίλοι Αλήθεια, όλα αυτά είναι έτσι γενικά κεραυνός εν αιθρία; Πρόκειται για ανικανότητα των εκάστοτε κυβερνήσεων για υλοποίηση συγκεκριμένων πολιτικών; Ας το δούμε πιο αναλυτικά, λίγο πιο βαθιά, το ζήτημα αυτό. Η ιστορία των Τεχνολογικών Ιδρυμάτων της χώρας πάει πολύ πίσω, συμβαδίζει με την εξέλιξη της τεχνικοεπαγγελματικής εκπαίδευσης στην Ελλάδα, στην κατεύθυνση πάντα των στρατηγικών επιλογών της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τον χώρο. Εκφράζει την αντικειμενική σχέση που έχει η οικονομία, η καπιταλιστική οικονομία εδώ, με την εκπαίδευση συνολικά, με την τριτοβάθμια εκπαίδευση ειδικότερα. Τα Τεχνολογικά Ιδρύματα είναι η εξέλιξη που πήρε τελικά το κομμάτι εκείνο της εκπαίδευσης μετά το παλιό δτάξιο Γυμνάσιο, προκειμένου αρχικά να εκπαιδεύει τα «μεσαία στελέχη» στην παραγωγή, στη φάση ιδιαίτερα της μεταπολεμικής καπιταλιστικής ανάπτυξης. Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα της εξέλιξης των Μέσων Σχολών Υπομηχανικών, που καταργήθηκαν το 1955 για να μετεξελιχθούν μετά από μια δεκαετία σε Ανώτερες Σχολές Υπομηχανικών, και να γίνουν τελικά με τον νόμο 1404/1983 της Ίδρυσης των Τεχνολογικών Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων της χώρας, τα σημερινά Τμήματα της ΣΤΕΦ (Σχολής Τεχνικών Εφαρμογών). Στην ουσία, αυτή η εξέλιξη εκφράζει την αντικειμενική συσσώρευση της γνώσης σε ένα συγκεκριμένο τομέα, ιδιαίτερα με την πρόοδο της τεχνολογίας και στη χώρα μας, και την εφαρμογή της πλατιά στην καπιταλιστική παραγωγή, επαναστατικοποιώντας συνεχώς τα μέσα παραγωγής. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα την ανάγκη ενός όλο και πιο ειδικευμένου επιστημονικού και τεχνικού δυναμικού, ενώ ακολουθείται από τη σταδιακή αναβάθμιση του επιπέδου των σπουδών. Το βασικό πρόβλημα με την εκπαίδευση στον καπιταλισμό, είναι ότι η συσσωρευμένη γνώση υψηλού επιπέδου, ακόμα και αν για μια δεδομένη φάση -της γοργής καπιταλιστικής ανάπτυξης- «ανοίγει» για να συμπεριλάβει τα παιδιά ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων, ως τάση έχει να κλείνει ολοένα τη στρόφιγγα, με ταξικά φίλτρα και κριτήρια. Από την άλλη, η συγκέντρωση και συγκεντροποίηση της παραγωγής στενεύει αντικειμενικά τα περιθώρια για την ύπαρξη μικρών επιχειρηματιών, ελεύθερων επαγγελματιών σε διάφορα πεδία, διαμορφώνοντας την τάση να μετατρέπονται αυτοί σε μισθωτούς σε μεγάλες επιχειρήσεις. Άρα, ένα τεχνικό και επιστημονικό δυναμικό που είχε ανοίξει για παράδειγμα μικρά τεχνικά ή λογιστικά γραφεία, θέτει ολοένα και περισσότερο τις γνώσεις και την εργασία του απευθείας στους μονοπωλιακούς ομίλους, και πρέπει συνεχώς να προσαρμόζει αυτές τις γνώσεις, τις δεξιότητές του, στις στοχεύσεις κερδοφορίας και ανταγωνιστικότητας των ομίλων. Τα παραπάνω βέβαια αποτελούν ενιαία στρατηγική του κεφαλαίου, που έχει την ιδιαίτερη έκφρασή της στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Η στρατηγική αυτή διατυπώθηκε συνεκτικά στην περίφημη διακήρυξη της Μπολόνια τον Ιούνιο του 1999, ενώ ακολούθησαν και άλλες Σύνοδοι των Υπουργών Παιδείας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που την εξειδίκευσαν περαιτέρω. Εκεί καθιερώθηκαν οι κύκλοι σπουδών, οι

πολλές διαβαθμισμένες Σχολές και Τμήματα, και αντίστοιχα η κατηγοριοποίηση των πτυχίων και των αποφοίτων. Φυσικά, λόγω των ανταγωνισμών εντός της ιμπεριαλιστικής Ευρωπαϊκής Ένωσης, η διαδικασία αυτή δεν προχωρά ενιαία σε όλα τα κράτη - μέλη, υπάρχουν διαφοροποιήσεις ακόμα και επιμέρους ενστάσεις, οι οποίες οξύνθηκαν στο έδαφος της καπιταλιστικής κρίσης. Για παράδειγμα η Γερμανία, στη βάση ενός υψηλότερου επιπέδου ακαδημαϊκής - πανεπιστημιακής εκπαίδευσης, που βασίζεται στην αναπτυγμένη παραγωγική βάση της, και συνδέεται επίσης με τη δομή μιας πρόωρης «επαγγελματοποίησης» της εκπαίδευσης και των εκτεταμένων προγραμμάτων κατάρτισης που εφαρμόζει η Γερμανία από το γυμνάσιο και μετά στη βάση μιας τεχνικά προσανατολισμένης εκπαίδευσης, διατηρεί ένα δικό της μοντέλο, που συμφωνεί βέβαια στις βασικές αρχές με το ευρωενωσιακό πρότυπο. Ενώ η Ελλάδα για διάφορους ιστορικούς λόγους, ιδιαίτερα όσον αφορά στην τεχνική εκπαίδευση, προσομοιάζει σε αντίστοιχα αμερικάνικα πρότυπα, αφού άλλωστε η μελέτη σύνταξης των πρώτων προγραμμάτων σπουδών των πρώην ΚΑΤΕ, μετέπειτα ΤΕΙ, το 1970, πραγματοποιήθηκε από το Τεχνικό Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας των ΗΠΑ. Αξίζει να σημειωθεί εδώ ότι το συγκεκριμένο Πανεπιστήμιο αναγνώρισε τα πτυχία των αποφοίτων των ΚΑΤΕ ως ισότιμα Πανεπιστημιακά Πτυχία Πρώτης βαθμίδας (πτυχία Bachelor), σε μια περίοδο μάλιστα που είχαμε το πρώτο μαζικό κύμα εξόδου νέων επιστημόνων για μεταπτυχιακές και διδακτορικές σπουδές, ιδιαίτερα προς τις ΗΠΑ και αλλού. Σήμερα, αντίστοιχα μέτρα που παίρνουν για την αποκαλούμενη «κινητικότητα» σπουδαστών, αποφοίτων και εργαζομένων, απαιτούν εκ νέου προσδιορισμό και αντιστοίχιση πτυχίων και επιπέδων σπουδών. Οι μεγάλες επιχειρήσεις χρειάζονται ένα καταρτισμένο δυναμικό που θα περιφέρεται από κλάδο σε κλάδο, από χώρα σε χώρα, ανάλογα με τις επιδιώξεις κάθε φορά ενίσχυσης της κερδοφορίας και ανταγωνιστικότητάς τους, ανάλογα με τα νέα πεδία όπου επενδύουν. Γι' αυτό άλλωστε σήμερα ξαναγίνεται η κουβέντα για την κλίμακα των πτυχίων και των προσόντων των αποφοίτων Πανεπιστημίων, ΤΕΙ, ΙΕΚ κλπ, με στόχο να ενοποιείται περισσότερο ο ευρωενωσιακός χώρος στον ανταγωνισμό του με άλλα παλιότερα και ανερχόμενα ιμπεριαλιστικά κέντρα. Αυτή βέβαια η στρατηγική στην τριτοβάθμια εκπαίδευση σκοντάφτει ξανά στους ενδοευρωενωσιακούς ανταγωνισμούς, προχωρά ασθμαίνοντας. Τη στιγμή μάλιστα που, ιδιαίτερα μετά την κρίση, στο επίπεδο της οικονομίας συζητιέται και αμφισβητείται από ορισμένους, και ο ίδιος ο χαρακτήρας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αν τελικά εξυπηρετεί με τη μορφή που έχει σήμερα, τους στόχους καπιταλιστικής ανάπτυξης των ισχυρότερων κρατών. Το 2001 με τον νόμο 2916 της τότε κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, δρομολογήθηκε η αποκαλούμενη «ανωτατοποίηση» των Τεχνολογικών Ιδρυμάτων. Φυσικά η Ελλάδα δεν ήταν η μόνη χώρα που προχώρησε σε τέτοια μέτρα στον τομέα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Και άλλες ευρωπαϊκές -και όχι μόνο- χώρες, πιο αναπτυγμένες καπιταλιστικά από την Ελλάδα, είχαν προχωρήσει τη δεκαετία του '90 σε μέτρα εξέλιξης και εκσυγχρονισμού της μεταδευτεροβάθμιας τεχνολογικής εκπαίδευσης. Στη Φινλανδία για παράδειγμα -που σήμερα έχει σκόπιμα αναχθεί σε «υπέρτατο πρότυπο» όσον αφορά στο μοντέλο εκπαίδευσης- τα τεχνολογικά ιδρύματα, που μέχρι το '90 έδιναν πτυχία bachelor, μετεξελίχθηκαν σε «Πανεπιστήμια Εφαρμοσμένων Επιστημών». Αντίστοιχα προχώρησαν στην Αυστραλία και αλλού. Η εξέλιξη αυτή αντανάκλα την επέκταση της καπιταλιστικής παραγωγής, νέες απαιτήσεις για επιστημονικά μορφωμένο εργατικό δυναμικό, τη σχετική άνοδο του βιοτικού επιπέδου εκείνης της φάσης, αλλά και την πίεση μεσαίων στρωμάτων -που αποκτούσαν προνόμια στη φάση της ανάπτυξης- να έχουν τα παιδιά τους ανώτατου επιπέδου μόρφωση. Η πολύπαθη -είναι γεγονός- ιστορία των ΤΕΙ, φέρνει και τα πρόσφατα «σχέδια Αθηνά 1 και 2», όπως αποκαλούνται. Το πρώτο, που προχώρησε από τη συγκυβέρνηση ΝΔ - ΠΑΣΟΚ - ΔΗΜΑΡ το 2012, δρομολόγησε το κλείσιμο και τη συγχώνευση δεκάδων τμημάτων -ακόμα και σχολών- Πανεπιστημίων και ΤΕΙ σε όλη την Ελλάδα. Τα όσα ειπώθηκαν τότε «για έναν νέο χωροταξικό σχεδιασμό» στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, που δήθεν θα έβαζε τάξη στην πληθώρα των τμημάτων χωρίς ζήτηση, αποδείχτηκαν φούμαρα. Οι ίδιοι που έσπειραν παντού σχολές και τμήματα με χρήματα και κατεύθυνση της ΕΕ, πολλές φορές χωρίς επιστημονικό αντικείμενο, χωρίς τις απαραίτητες υποδομές και προσωπικό, ήταν οι ίδιοι που αποφάσισαν να πετάξουν χιλιάδες φοιτητές και εργαζόμενους στον δρόμο. Το σχέδιο «Αθηνά 1», όπως φαίνεται και σήμερα, 3 χρόνια μετά την εφαρμογή του, σε καμιά περίπτωση δεν αναβάθμισε τις σπουδές στα Τεχνολογικά Ιδρύματα, ούτε ισχυροποίησε τα πτυχία και τους αποφοίτους τους. Άλλωστε, η ανεργία, η μισή κακοπληρωμένη

δουλειά των νέων επιστημόνων σήμερα, η μεγάλη ετεροαπασχόληση ιδιαίτερα των αποφοίτων ΤΕΙ, δεν λύνεται με τέτοιου τύπου χωροταξικές διατάξεις. Είναι προβλήματα πολύ μεγάλης σημασίας, που οφείλονται στη φύση του ίδιου του πυρήνα του εκμεταλλευτικού συστήματος, που δημιουργεί μαζικά ανέργους όταν κανένας κεφαλαιοκράτης δεν μπορεί να κερδίσει από αυτούς, όπως συμβαίνει πολύ χαρακτηριστικά στις φάσεις της καπιταλιστικής κρίσης. Επιπλέον, η ίδια η αναρχία της καπιταλιστικής παραγωγής, η ανισομετρία ανάμεσα σε κλάδους, το κυνήγι τελικά του κέρδους που είναι ο μόνος σκοπός, δεν επιτρέπουν την ανάπτυξη των επιστημονικών αντικειμένων και των Σχολών που τα θεραπεύουν με βάση τις ανάγκες της χώρας, των εργαζομένων της, των ιδιαιτεροτήτων κάθε επιστημονικού αντικειμένου. Αυτά τα ζητήματα δεν μπορούν αντικειμενικά να λυθούν σε ένα εκμεταλλευτικό σύστημα, καθώς η βάση τους δεν είναι τεχνική, είναι κοινωνική - οικονομική πρώτα και κύρια. Δεν είναι επομένως υπόθεση ενός καλού ή κακού σχεδίου, απαιτούν αντίθετα κεντρικό σχεδιασμό, σε μια οικονομία που απέναντι στα μονοπώλια θα βάζει τις σύγχρονες διευρυμένες λαϊκές ανάγκες. Το σχέδιο «Αθηνά 2» για τα ΤΕΙ, μολονότι εξαγγέλθηκε πολλές φορές, δεν προχώρησε, με βάση και τις δυσκολίες που είχαν οι αστικές κυβερνήσεις να ξεπεράσουν τους σκοπέλους και τις αδυναμίες του «Αθηνά 1». Πρόσφατα εξαγγέλθηκε ένα αντίστοιχο σχέδιο και από τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ. Με βάση αυτό, κάποια ΤΕΙ θα αναβαθμίζονταν σε ΑΕΙ, και κάποια που δεν πληρούν τις προϋποθέσεις θα υποβαθμίζονταν σε ΙΕΚ. Εδώ βέβαια μπαίνουν δύο ζητήματα. Πρώτο ζήτημα: Ποιες είναι αυτές οι προϋποθέσεις και ποιος τις ορίζει; Και η νέα συγκυβέρνηση σήμερα, και ως αντιπολίτευση πριν, αναγνωρίζει τον ρόλο της Αρχής Διασφάλισης της Ποιότητας (ΑΔΙΠ) στη διατύπωση και στον έλεγχο των κριτηρίων. Πρόκειται για αξιολόγηση με τα μέτρα και σταθμά της αγοράς, των μεγάλων επιχειρήσεων. Κάθε Τμήμα και Σχολή κρίνονται αν και κατά πόσο λειτουργούν με ανταποδοτικά κριτήρια, αν και κατά πόσο αναπτύσσουν επιχειρηματική δραστηριότητα αυτοτελώς ή σε συνεργασία με μονοπωλιακούς ομίλους, για να είναι βιώσιμα. Με αυτά τα κριτήρια λοιπόν θα κριθούν και θα κλείσουν Τμήματα ΤΕΙ και Πανεπιστημίων. Επιπλέον, όπως τέθηκε το κριτήριο για Τμήματα ΤΕΙ που δεν έχουν υποδομές, εκπαιδευτικό και λοιπό προσωπικό, γεννιέται εύλογα το ερώτημα: Και ποιος θα εξασφαλίσει αυτά τα κριτήρια στα Τμήματα ΤΕΙ; Δεν θα έπρεπε να είναι μέλημα του κράτους, και όχι όρος που εξωθεί τα Τμήματα να αναζητήσουν χορηγούς, να συνάψουν επιχειρηματικές συμφωνίες με ιδιώτες; Μέχρι και «παγκάρι» έβγαλαν πρόσφατα οι διοικήσεις των ΤΕΙ για να εξασφαλίσουν έσοδα, προκειμένου να καλύψουν βασικές ανάγκες λειτουργίας... Δεύτερο ζήτημα: Τι θα γίνει με όλα αυτά τα παιδιά που πέρασαν και φοιτούν στα Τμήματα αυτά; Θα πεταχτούν εκτός σπουδών; Θα πάρουν ένα πτυχίο που δεν θα γνωρίζουν τελικά ούτε τον τίτλο του; Θα αναγκαστούν να παρατείνουν τις σπουδές, να φορτωθούν επιπλέον μαθήματα και εργαστήρια; Εμείς λέμε κατηγορηματικά: Δεν μπορεί για άλλη μια φορά να πληρώνουν τους σχεδιασμούς του κεφαλαίου στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, οι λαϊκές οικογένειες και τα παιδιά τους. Φίλες και φίλοι! Κι έτσι κάπως βρισκόμαστε, με μια έννοια, ξανά εκεί από όπου ξεκινήσαμε την σημερινή εισήγησή μας. Με βάση όλα όσα αναπτύξαμε, θεωρούμε ότι επιβεβαιώνεται η θέση μας για την αναγκαιότητα της Ενιαίας Ανώτατης Εκπαίδευσης. Κύρια χαρακτηριστικά της είναι η απάλειψη του ανορθολογικού και αντιεπιστημονικού διαχωρισμού, ανάμεσα σε θεωρητική και εφαρμοσμένη γνώση, ανάμεσα -έτσι που καταντάνε τελικά- σε πρώτης και δεύτερης κατηγορίας Ιδρύματα, Σχολές και Τμήματα. Η πρότασή μας για Ενιαία Ανώτατη Εκπαίδευση βασίζεται στη συστηματική διαδικασία επαναπροσδιορισμού και αποσαφήνισης των επιστημονικών αντικειμένων, με κριτήριο τις ίδιες τις εξελίξεις της επιστήμης, και με κύριο γνώμονα τις πραγματικές λαϊκές ανάγκες. Αυτό όμως δεν αναιρεί καθόλου την αναγκαιότητα ύπαρξης επαγγελματικής τεχνολογικής εκπαίδευσης, μετά τη 12χρονη υποχρεωτική γενική εκπαίδευση, ως μια άλλη εναλλακτική, παράλληλα με την επιστημονική. Είναι καθαρό για εμάς ότι αυτή η συνολική πρόταση, προϋποθέτει μια άλλη οικονομία, νέα κοινωνική οργάνωση και εξουσία, με πραγματικά φιλεργατικό - φιλολαϊκό χαρακτήρα, με γνώμονα τις πραγματικές λαϊκές ανάγκες και όχι το κέρδος των μονοπωλίων. Με αυτόν τον όρο, μπορεί να υπάρξει κεντρικός πανεθνικός σχεδιασμός και έλεγχος, στη βάση του οποίου θα προσδιορίζονται οι ανάγκες του πλήθους των αποφοίτων ανά κλάδο, ανά γεωγραφική περιοχή. Με αυτόν τον όρο, μπορούν πραγματικά να ξεδιπλωθούν οι πραγματικές δυνατότητες της επιστήμης, να επιτελέσει αυτή έναν άλλο κοινωνικό ρόλο, που στο επίκεντρο θέτει την προστασία και δικαίωση του

ανθρώπινου μόχθου, την αντιμετώπιση των ασθενειών και των δεινών από φυσικές και άλλες καταστροφές, την πλέρια αξιοποίηση των δυνατοτήτων του φυσικού και ανθρωπογενούς περιβάλλοντος, τη συνολική τελικά εξύψωση του βιοτικού επιπέδου του λαού. Σε αυτό το πλαίσιο και μόνο, αίρονται αντικειμενικά οι κατηγοριοποιήσεις των Ιδρυμάτων, των πτυχίων και αποφοίτων, και εξασφαλίζεται η πλήρης σύνδεση του πτυχίου με το επάγγελμα, άρα δεν θα έχει καμία θέση η συντεχνιακή διαμάχη των επαγγελματικών δικαιωμάτων. Μόνο στα πλαίσια αυτής της οικονομίας και της αντίστοιχης εργατικής εξουσίας, μπορεί να λυθεί το πρόβλημα της ανεργίας και το πρόβλημα της αναντιστοιχίας σπουδών - επαγγέλματος, γιατί έτσι θα κατοχυρώνεται το πτυχίο ως μοναδική προϋπόθεση για το επάγγελμα. Ο κεντρικός σχεδιασμός δίνει τη δυνατότητα άμεσης τοποθέτησης του αποφοίτου σε δουλειά, καθώς ο προγραμματισμός για την προετοιμασία του κατάλληλου αριθμού αποφοίτων ανά ειδικότητα, με βάση τις προτεραιότητες που τίθενται για την ανάπτυξη της σοσιαλιστικής οικονομίας και κοινωνίας, αφορά και στην εισαγωγή των φοιτητών στα πανεπιστημιακά ιδρύματα. Είναι επομένως η μοναδική απάντηση στο πρόβλημα της ανεργίας των νέων επιστημόνων, που έτσι θα τους δίνεται η δυνατότητα να αξιοποιούν τις γνώσεις τους με όρους κοινωνικής χρησιμότητας της επιστήμης, να ενημερώνονται συνεχώς πάνω στις εξελίξεις του αντικείμενου τους, με την ευθύνη και επίβλεψη των ανώτατων ιδρυμάτων όπου σπούδασαν. Σε αυτό το πλαίσιο, και η έρευνα απαγκιστρώνεται από τους περιορισμούς και τα δεσμά που θέτει σήμερα το μονοπωλιακό κέρδος, και συνδέεται πιο οργανικά τόσο με τα ανώτατα ιδρύματα, όσο και με τους αντίστοιχους κλάδους της οικονομίας που υπηρετεί την κοινωνική πρόοδο και ευημερία, χωρίς ανταγωνισμούς, ανισομετρίες, στρεβλώσεις. Για το Κόμμα μας είναι σημαντικό να κατανοηθεί ότι δεν περιγράφουμε μια ιδεατή κατάσταση, που βρίσκεται στη σφαίρα της θεωρίας. Αντίθετα, η πρότασή μας πατάει στις ανάγκες και στις δυνατότητες του σήμερα, όπως αυτές καθορίζονται από την ανάπτυξη των ίδιων των μέσων παραγωγής, της ίδιας της επιστημονικής και τεχνολογικής γνώσης. Επιπλέον, αυτή η πρότασή μας δεν αντιμάχεται, αντίθετα υπηρετεί τους καθημερινούς αγώνες για τη βελτίωση των συνθηκών σπουδών σήμερα, στα ΤΕΙ και στα Πανεπιστήμια. Είναι το επιστέγασμα των δίκαιων και επιτακτικών σήμερα αιτημάτων, για να μην πληρώσουν οι σπουδαστές ούτε ένα ευρώ από την τσέπη τους για να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους. Να επιστραφούν τα κλεμμένα αποθεματικά των Ιδρυμάτων. Να δοθεί γενναία χρηματοδότηση για εστίες και λέσχες. Για την κάλυψη όλων των αναγκών λειτουργίας, εκπαιδευτικής και ερευνητικής διαδικασίας. Σε αυτόν τον αγώνα είναι απαραίτητη η πρωτοπόρα δράση του εργατικού κινήματος, σε συμμαχία με τα άλλα λαϊκά στρώματα, πρώτα απ' όλα τους ίδιους τους σπουδαστές των ΤΕΙ, του φοιτητικού κινήματος, του διδακτικού επιστημονικού δυναμικού των ΤΕΙ, των ίδιων των εργαζομένων απόφοιτων των Πανεπιστημίων και ΤΕΙ, σε κλάδους σήμερα της οικονομίας. Χρειάζεται καλό σχέδιο, συντονισμός των μετώπων και συσπειρώσεων που έχουν σήμερα πιο σαφή προσανατολισμό, που χωρίς να χάνουν την καθημερινή πάλη για ικανοποίηση ώριμων αναγκών και αιτημάτων του χώρου, συνδέουν και κατευθύνουν αυτή την πάλη, ενάντια στους ουσιαστικούς ενόχους, το σύστημα, το κεφάλαιο, τα μονοπώλια και την εξουσία τους. Προχωράμε δηλαδή, χέρι - χέρι με το ΠΑΜΕ, την ΠΑΣΕΒΕ, την ΠΑΣΥ, την ΟΓΕ, το ΜΑΣ, τις ριζοσπαστικές συσπειρώσεις που δημιουργούνται στους χώρους δουλειάς, μόρφωσης, κατοικίας. Με συνεχή αγώνα για αλλαγή συσχετισμών παντού, υπέρ των ταξικών δυνάμεων, τόσο στα συνδικάτα, όσο και μέσα στις σχολές. Σήμερα αυτό μπορεί να εκφραστεί με αποφασιστική ενίσχυση της ΠΚΣ, που στηρίζει το ΜΑΣ και η ΚΝΕ στις φοιτητικές εκλογές της 13ης του Μάη». Οι εισηγήσεις Ακολούθησαν οι εισηγήσεις για ζητήματα που αφορούν πλευρές της λειτουργίας των ΤΕΙ, ενώ στο τέλος της ημερίδας υπήρξαν και παρεμβάσεις συμμετεχόντων. Η Μαρία Παραλίκα, καθηγήτρια του ΤΕΙ Αθήνας, στην ομιλία της αναφέρθηκε στα ζητήματα των συγχωνεύσεων και στα προγράμματα σπουδών. Σημείωσε μεταξύ άλλων ότι οι μεταβολές της ελληνικής Ανώτατης Εκπαίδευσης προσαρμόζονται στις εξελίξεις των επιστημών και νέων τεχνολογιών, υποτάσσονται όμως και στις ανάγκες ανάπτυξης ή συρρίκνωσης συγκεκριμένων τομέων παραγωγής, ανάλογα με τις εξελίξεις στην οικονομία. Παράλληλα εξήγησε τους πολλαπλούς στόχους που έρχονται να καλύψουν τα νέα προγράμματα σπουδών, όπως παραγωγή αποφοίτων με πρόσκαιρες και αποσπασματικές γνώσεις, αποψίλωση των παρεχόμενων γνώσεων, άμεση εμπλοκή των επιχειρήσεων, διάθεση ζωτικού χώρου στα κολέγια, διευκόλυνση της προσπάθειας ενσωμάτωσης

της νεολαίας και στοίχισης πίσω από τα συμφέροντα της αστικής τάξης. (Δείτε ΕΔΩ την εισήγηση). Το ζήτημα των εργασιακών σχέσεων των διδασκόντων στα ΤΕΙ ήταν το θέμα της ομιλίας του ερευνητή Νίκου Αβραμίδη, που σημείωσε πως η σταθερή υποστελέχωση των ιδρυμάτων από μόνιμο επιστημονικό προσωπικό, η κάλυψη εκπαιδευτικών ωρών από ωρομίσθιους, διαμόρφωσε ένα καθεστώς απαράδεκτο σε εργασιακό επίπεδο, αλλά και στην εμβάθυνση του επιστημονικού αντικειμένου. «Η συνέχιση τέτοιων σχέσεων εργασίας και η επιδείνωσή τους με την εισαγωγή των πανεπιστημιακών υποτρόφων, εκτός από τη μη αξιοποίηση ή καλύτερα απαξίωση ενός μεγάλου επιστημονικού προσωπικού συμβάλλει και στην ομηρία των ιδρυμάτων τα οποία δεν μπορούν επί της ουσίας να κάνουν έναν ολοκληρωμένο προγραμματισμό λειτουργίας», είπε μεταξύ άλλων. (Δείτε ΕΔΩ την εισήγηση). Στο τοπίο που διαμορφώνεται στην Έρευνα και στα προβλήματα ανάπτυξης της στα ΤΕΙ αναφέρθηκε ο καθηγητής του ΤΕΙ Αθήνας Γιάννης Κανδαράκης. Σημείωσε πως στο κεφαλαιοκρατικό σύστημα οι τομείς Έρευνας καθορίζονται με γνώμονα τη δυνατότητα επενδύσεων, το επιχειρηματικό κέρδος και όχι τις εξελίξεις των επιστημών και το κοινωνικό όφελος, αναφερόμενος στην ταχύτατη ιδιωτικοποίηση και σύνδεση της Έρευνας με τα συμφέροντα των επιχειρήσεων. Απαριθμώντας τα προβλήματα που στέκονται εμπόδιο στην ανάπτυξη αυτοδύναμης ερευνητικής δραστηριότητας στα ΤΕΙ, αναφέρθηκε στην έλλειψη δυνατότητας απονομής διδακτορικού διπλώματος, στο χαμηλό αριθμό των μελών του διδακτικού προσωπικού, στην έλλειψη ερευνητικών υποδομών. (Δείτε ΕΔΩ απόσπασμα από την εισήγηση). Στην ανάγκη ανασύνταξης του φοιτητικού κινήματος αναφέρθηκε στην παρέμβασή του ο Σταύρος Σκουλής, μέλος του Γραφείου του ΚΣ της ΚΝΕ. «Σήμερα είναι ανάγκη να ανοίξει πλατιά σε κάθε εξάμηνο, τμήμα και σχολή η συζήτηση για το τι σπουδαστικό κίνημα χρειαζόμαστε (...) Το ερώτημα "για τα μονοπώλια ή για το λαό" βρίσκεται και εδώ στην εκπαίδευση και ειδικά στα ΤΕΙ την ιδιαίτερη έκφρασή του, είναι στρατηγικό ζήτημα, ζήτημα κατεύθυνσης στο οποίο πρέπει να απαντήσει το σπουδαστικό κίνημα συνολικά», τόνισε μεταξύ άλλων. «Ως ΚΚΕ και ΚΝΕ πάντα είχαμε και συνεχίζουμε να έχουμε σταθερή δράση και προσανατολισμό στους χώρους των ΤΕΙ, γιατί γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι θέσεις και η πολιτική πρότασή μας είναι για τέτοια παιδιά, για παιδιά εργατικών λαϊκών οικογενειών», σημείωσε. (Δείτε ΕΔΩ την εισήγηση).

Πολιτική

↑ Αρχή Σελίδας [1]

Σύνδεσμοι

[1]

<http://www.902.gr/eidisi/politiki/66380/i-omilia-toy-d-koytsoympa-stin-imerida-me-thema-oi-exelixeis-sta-tei-oi#main-content>